KROK

FARNOST KRAVAŘE

ČASOPIS KŘESŤANSKÁ RODINA KRAVAŘ

9. ČÍSLO III. ROČNÍK DUBEN 2017

Křesťanství a alternativní medicína

„Žízním“

Křesťané a občanská angažovanost

Odpovědi na vaše otázky

Při mši svaté jsem lehce zmatená, když přichází část „Beránku Boží". Z dětství mám zafixováno, že je třeba bít se v prsa. A stejně tak při následném vyznání „Pane, nezasloužím si...." Vím, že ministranti ani akolyté tento úkon neprovádějí. Věřím, že nejsem sama, kdo v této věci nemá jasno, a tak tedy prosím: sdělte mi a nám všem, kteří tápeme, jak to tedy je?

Úkon bití v prsa zná dnešní liturgie již jen při lítosti nad hříchy na začátku mše svaté při slovech „má vina, má veliká vina". Ostatní bití se v prsa jsou pozůstatkem staré předkoncilní liturgie, proto je praktikují spíše lidé starší generace. Každopádně to ničemu nevadí. Pokud to někomu pomůže v prožívání Boží blízkosti, nechť tak činí, ale není to potřebné.

Druhá moje otázka se týká písní na závěr mše svaté, resp. kdy se při nich stojí a kdy ne. I v tom je dost zmatek. Při písni Narodil se Kristus Pán v době vánoční stojíme všichni - tady problém není. Ale dost chaosu vzniká třeba v době adventní při písničce Rodičko Boží vznešená, stejně tak vládne zmatek v době postní při závěrečné písni Svatý Bože. Máme stát, máme sedět? V době velikonoční pak při skladbě Vesel se nebes Královno opět problém není.

Obecné platí zásada, že při hymnech se stojí. Ne každá píseň je hymnem. Narodil se Kristus Pán, Rodičko Boží i Vesel se nebes Královno hymny jsou. Určitě by se při nich stát mělo.

Pro jakékoli dotazy použijte krabice s nápisem Krok na bočním oltáři. V příštím čísle budou zodpovězeny otcem Danielem.

Foto: Flickr, Charlie Lyons-Pardue (CC BY-NC 2.0)

OBSAH

ŽÍZNÍM 4
› Zamyšlení Tomáše Stráníka

KŘESŤANÉ A OBČANSKÁ ANGAŽOVANOST 5
› Úvaha Jana Marečka

KŘESŤANSTVÍ A ALTERNATIVNÍ MEDICÍNA 6

ROZLOUČENÍ S MILOSLAVEM KARDINÁLEM VLKEM... 7

ŽIVOT FARNOSTI 8–9

PROČ AKOLYTÉ NEBYLI V NEDĚLI V KOSTELE.... 10

BYLA NOC 11

STRÁNKA PRO DĚTI 12

SOUTĚŽ O EXKURZI DO TV NOE 13

PLÁNOVANÉ OPRAVY VE FARNOSTI 14

SLUŽBA AKOLYTŮ BYLA PRO MĚ VELKOU POSILOU 14

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ 15

ROZPIS MŠÍ SVATÝCH 16

ÚVODNÍK

Milí farníci,
další Krok je na světě a věřím, že vám přinese důležité informace o životě naší farnosti a také zajímavé počtení týkající se různých témat. Za několik dní budeme slavit vrchol liturgického roku, Velikonoce. Tak, jako pro každou rodinu jsou chvíle slavení příležitostí ke vzájemnému sblížení, tak by pro nás tyto svátky měly být příležitostí pro větší prohloubení identity farní rodiny, kterou všichni společně vytváříme. A tak se nebojme společně radovat z Kristova velikonočního vítězství, které nás spojuje v jedno společenství Božího lidu. V letošním roce bude již podruhé Velký pátek také státním svátkem, a proto velkopáteční obřady začnou stejně jako vloni již v 15 hodin, tedy v hodinu Kristovy smrti. Všechny vás co nejsrdečněji zvu na prožívání velikonočního třídenní, abychom se znovu více přiblížili prožívání Boží lásky.

V tomto čísle přinášíme především informace týkající se velikonočních bohoslužeb v obou našich kostelích a také přehled možností svátosti smíření, která bude před svátky opět rozšířená.

Ačkoli se to může jevit jako stále dokola opakované téma, znovu si neodpustím napsat, že se nikdo nemusí zpovědi bát. Je to milující Bůh, který nás čeká a projevuje nám nejen své odpuštění a milosrdenství, ale také svou blízkost. V této souvislosti bych rád zmínil roli kněze ve svátosti smíření. Kajícník vyznává své hříchy Bohu před knězem, jehož prostřednictvím dostává rozhřešení. Ale nejen to. Někdy kněz ve zpovědnici slyší kromě hříchů také to, s jakými problémy ve svém životě zápasíte, s čím se ve své rodině potýkáte, čeho se obáváte. Věřte, že ačkoli si kněz nemůže tyto věci pamatovat, vždy se také v těchto vašich záležitostech k Pánu Bohu modlí. Vždy, když jdu ze zpovědnice k oltáři, odevzdávám Bohu všechny problémy, které jsem vyslechl a také vaše starosti odevzdávám ve své modlitbě Pánu Bohu. Opravdu nemusíme mít těžké hříchy k tomu, abychom chodili do zpovědnice. Ale nějaké nedokonalosti se vždy najdou a k tomu také obavy či hněv nebo nejistota, které nemusí být hříchem, ale i ty mohu do zpovědi zahrnout a říci o nich Bohu, který právě ve svátosti smíření dává svůj pokoj. Kromě toho si buďte jistí naši kněžskou modlitbou za vaše starosti, které nám ve zpovědi, ale i jen tak při setkáních svěřujete.

Otec Daniel

KROK
Časopis křesťanská rodina Kravař
9. číslo, III. ročník, vydáno 2. dubna 2017

Vydavatel: Římskokatolická farnost Kravaře, Náměstí 404/41 Kravaře u Hlučína 747 21
Tel: 731 625 813
Email farnosti: rkf.kravare@doo.cz
Redakční email: redakcekrok@seznam.cz
Šéfredaktor: Pavel Kučeja
Redakce: P. Daniel Vícha, Jan Mareček, Marek Tkaczik, Monika Stráníková, Tomáš Peterek, Lukáš Kupka
Externisté: Tomáš Stráník
Redakce si vyhrazuje právo články krátit a upravovat.
Foto na titulní straně: Ježíš Kristus po vzkříšení/foto: Marek Tkaczik

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na http://creativecommons.org/licenses

NÁKLADY NA JEDEN VÝTISK JSOU VE VÝŠI 30 KČ.

ŽÍZNÍM

Milí farníci, zdravím vás z Olomouckého semináře. Napřed bych chtěl vám všem, kdo se za mě modlí, ze srdce poděkovat. Vnímám, že dostávám od Boha mnoho nezasloužených darů a podezřívám vás, že v tom máte prsty. Byl jsem požádán, abych něčím přispěl do našeho časopisu. Měl jsem prý napsal něco o tom, jak se mi daří v semináři. Takže stručně řečeno mám se dobře. Škola je sice těžká a časově náročná, ale zatím ji zvládám. Studium a život v semináři má své úskalí a starosti, to je ale vyváženo radostí z života ve zdravém společenství, ve kterém nechybí humor a skutečné přátelství.

Ale abyste mohli okusit trochu i ze zdejší postní duchovní atmosféry, raději se s vámi podělím o pár myšlenek, které mě oslovily a rozechvěly, než o moje pocity a historky. Začnu prostým slovem Ježíše na kříži z Janova evangelia: „Žízním“. Toto slovo mi už několik dní zní v uších a stále se s ním setkávám při rozjímání a v duchovní četbě. Tahle Ježíšova touha byla i tématem našeho posledního víkendového duchovního cvičení. Ježíš jako člověk na Kalvárii, po všem tom utrpení a nesmírné dehydrataci, jistě toužil ukojit svou žízeň. Dále v Jan 19,29-30 čteme: „Stála tam nádoba plná octa a na yzopu mu ji podali k ústům. Když Ježíš okusil octa, řekl: ‚Dokonáno jest.‘ A nakloniv hlavu skonal.“

Toužil po vodě, dostal ocet, který jen znásobil jeho utrpení. Myslím a není to jen z mojí hlavy, že Ježíš zde nevyjádřil pouze touhu po vodě, ale i po lásce každého z nás. Ale jsme schopni jeho žízeň utišit? Jak projevit naši lásku, když máme po ruce jen ocet, který jeho utrpení ještě zhorší? Jako je voda na Kalvárii zkažená špínou a octem, tak je naše láska zkažená hříchem. Co tedy můžeme ukřižovanému Ježíši nabídnout? Snad ne naše hříchy, za které se tolik stydíme. Po nich přece Ježíš nemůže toužit. Jak tedy utišit Ježíšovu žízeň po naší lásce? Láska se dokazuje skutky. Ale řekl bych, že naše skutky dokazují jen naši nedokonalost, hříšnost a paradoxně nedostatek lásky. Jsou tedy naprosto zbytečné, protože nemůžou utišit Ježíšovu žízeň, zmírnit jeho utrpení a rovněž nemůžou nikoho, ani nás spasit. Jsme jakoby zahnáni do kouta. Nemá to řešení. Já jsem zde s rozumem v koncích.

A právě zde vystupuje, pro mě něco tajemného a nanejvýš bláznivého. Jakoby Ježíš toužil právě po této naší nedokonalé lásce, po tomto našem octu. Pokud jsou naše činy vyjádřením touhy po lásce k Bohu, tak jim sám ze svého svobodného rozhodnutí dává hodnotu. Sám je proměňuje v dobro za cenu svého dobrovolného utrpení. Takže naše modlitby, rozhodnutí a činy jsou sami o sobě zbytečné, ale mají smysl a jsou dobré jen pokud jsou motivovány láskou, nebo spíš touhou po opravdové lásce. A tohle zjištění mě naplnilo pokojem, protože pokud je to tak, není co zkazit, záleží jen na našem odhodlání milovat Boha a bližní. Bůh si nás použije i s našimi nedostatky.

Tomáš Stráník

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC 2.0)

Křesťané a občanská angažovanost

Při zamyšlení nad daným tématem je třeba si nejprve vymezit termín občanská angažovanost. Lehce zjednodušeně jde o aktivity jednice, jež se mohou promítat v občansko-společenském životě. Za prvek občanské angažovanosti tak lze považovat už pouhou účast ve volbách, či komunikaci se zvolenými orgány, zastupiteli. Občansky angažovaní jsou samozřejmě i lidé zastávající různé funkce v samosprávných orgánech, či členové politických stran a hnutí. Člověk se stává občansky angažovaným ve chvíli, kdy se podepíše pod petici, účastní se stávky, či demonstrace. Zkrátka jedná tak, aby nějakým způsobem zasáhl do společenského života.

Foto: Flickr, Eric Parker (CC BY-NC 2.0)

Pakliže se máme bavit o tématu, který je obsažen v názvu tohoto článku, nemáme na mysli křesťany angažující se libovolně v občanském životě, ale křesťany, kteří se angažují skrze hodnoty a ideály svého náboženství. V dnešní době často omílanou myšlenkou je, že náboženství by mělo být individuální záležitostí každého jedince, maximální veřejná aktivita by měla být navštěvování nedělních mší. Stále častěji slýcháme, že křesťan ke své víře nepotřebuje politické strany, různé organizace ani hodiny náboženství. Takovýto přístup se jistě hodí všem, kteří chtějí naši společnost zbavit křesťanských prvků, na kterých je stavěná více než tisíc let. Křesťanství by nemělo být vnímáno pouze jako vztah věřícího s Bohem, nýbrž jako systém hodnot- moderně řečeno- styl života. Pakliže někdo tvrdí, že věřící by si měli svou víru a své duchovní prožívání nechat na doma, zapomíná, že občanskou angažovaností křesťané nenaplňují svůj duchovní ale svůj občanský život, který chtějí vést v duchu křesťanských principů.

Jak by tedy měli být křesťané angažovaní? Podle mého názoru by si měl v prvé řadě každý jedinec sám ujasnit to, v co vlastně věří a jaké morální/náboženské/etické principy zastává. Ve chvíli, kdy si tímto bude jist, měl by si své hodnoty hájit na občanské úrovni- volit strany, které je zastávají, protestovat proti všemu, co je potlačuje a třeba i sám kandidovat. Tímto způsobem svůj světonázor protlačují demokraté, nacionalisti, komunisti, anarchisti, ekologičtí aktivisti a mnoho dalších skupin s různými názorovými spektry. Proč by si tedy zrovna křesťané měli nechávat své ideály na doma a nesnažit se skrze ně realizovat na společenské úrovni, jak to dělají všichni ostatní? Na každý pád by ale ona angažovanost měla vycházet z nějakého racionálního základu a neměla by přerůst v přílišnou snaživost s prvky fanatismu, která spíše uškodí, než pomůže.

Jan Mareček

Křesťanství a alternativní medicína

Zdraví je jednou ze skutečností, o které se ve svém životě nejvíce obáváme. Na jednu stranu můžeme mít dobrý pocit z toho, jak daleko to již soudobá medicína s péčí o člověka dotáhla, na stranu druhou všichni víme, že mnoho našich zdravotních problémů lékaři nevyřeší. A tak jsme jako lidé ochotní pro to, abychom se zbavili zdravotních obtíží, podstoupit mnohdy nemalou oběť. A tak se i v dnešní době neustále opakuje příběh věrného Joba, který byl pokoušen Zlým k tomu, aby zapřel Hospodina. V knize Jobově stojí: „*Satan odpověděl Hospodinu: Kůži za kůži! Za sebe sama dá člověk všechno, co má. Ale jen vztáhni ruku a dotkni se jeho kostí a jeho masa, hned ti bude do očí zlořečit.*“ Job v této zkoušce obstál. To však neplatí o mnohých lidech dnešní doby, dokonce ani o křesťanech, a tak v touze po zdraví jsme ochotni zaprodat se Božímu nepříteli. Satan ví, jak si ceníme zdraví a co v nás působí jeho nedostatek. A tak neváhá nabízet lidem různé okultní metody léčení v mnoha podobách a pod nejrůznějšími názvy, aby tak vstupoval do života mnohých svým vlivem.

Žijeme v době materialismu, který není s to naplnit lidskou touhu po smyslu života. Nevyjadřuje se ke smrti, neodpovídá na otázku odkud a kam směřuji. Mnozí lidé apriorně odmítají křesťanství a místo něj se obracejí k různým formám pohanských náboženství, která se mezi námi vyskytují nenápadně pod jinými názvy. Místo zaříkávadel vidíme různé audiovizuální efekty, nepoužíváme slov zlí a dobří duchové ale kosmická energie. Jiná slova, avšak stejný obsah. Jiný obal, ale stejné nebezpečí. Všechny tyto filosofie nazývané esoterikou jsou plné nebezpečí, které pro nás připravil Boží nepřítel. Stačí poodhalit, co znamená slovo esoterika. Tento výraz není nic jiného, než synonymum pro **okultismus.** A právě esoterika v sobě zahrnuje léčebné metody nazývané jako alternativní medicína.

Alternativní medicína není přírodní léčba

Mnohdy se můžeme setkat s názorem, že se přece nejedná o nic špatného, že jsou to bylinky a přírodní látky apod. Opak je pravdou. Přírodní léčebné postupy jsou pro nás naprosto neškodné, což se o alternativní medicíně říci nedá. Mezi klasické přírodní léčebné postupy patří klimatická léčba, lázeňství, vodoléčba, elektroléčba, pohybová léčba, léčba stravou (ne ovšem makrobiotika), běžné tělesné masáže, léčení pomocí bylin (ne však spojené s okultními prvky jako kyvadlo, zvěrokruh, tajuplná příprava, homeopatie). Pomůckou pro rozlišení zde může být skutečnost, zda pro vysvětlení účinku léčby nepotřebuji pozměnit křesťanský pohled na svět. Pokud musím připustit princip rovnováhy kosmické a osobní energie (homeopatie, makrobiotika a další), již opouštím půdu křesťanské víry.

Princip magického myšlení

Foto: Flickr, Dennis Burger (CC BY-NC-ND 2.0)

Magické myšlení se zakládá na principu vazby mezi makro a mikrokosmem. Jinými slovy – osud člověka je zapsán ve hvězdách. A tak se v lidském organizmu údajně nalézá celé tělo zobrazeno v určitém orgánu, např. na ploskách nohou – při reflexní masáži, na ušním boltci – akupunktura ušního boltce, na rýhách ve dlani – čtení budoucnosti apod. Alternativní medicína chce léčit tím, že celého člověka uvede do souladu s přírodou a duchovním řádem světa. Je to tedy jakási duchovní orientace. Skrze člověka protéká jakási kosmická energie, jejíž nerovnost v těle způsobuje nemoci a proto je potřeba ji dodávat z vesmíru. Zde můžeme vyslovit otázku, odkud se ona energie bere, když na základě Božího zjevení víme jistě, že **od Boha není**!

Foto: Flickr, Elderberry Arts (CC BY-NC-ND 2.0)

V případě akupunktury je tato energie v meridiánech, v homeopatii vstupuje do organismu energie jako životní síla, psychotronici působí údajně jako transformátoři energie z kosmu, a tak bychom mohli brát jednu metodu alternativní medicíny vedle druhé.

Hlavní nebezpečí alternativní medicíny

Jak jsem psal již výše, alternativní medicína je druhem okultismu. Je to přístupová cesta Zlého do života člověka, který mnohdy nevědomě vstupuje do kontaktu s ním pomocí těchto okultních praktik a tím se vystavuje nesmírnému nebezpečí.

Dále je potřeba si jasně uvědomit, že všechny tyto metody nejsou empiricky ověřenou lékařskou praxí, nýbrž že za nimi vždy stojí duchovní filosofie, která je neslučitelná s Kristovým evangeliem. Člověk, který se vydává na cestu praktik alternativní medicíny, se v podstatě zříká jediného pravého Boha a jeho Syna Ježíše Krista.

Nedejme se zmást tím, že to opravdu léčí. I Satan umí léčit. A už vůbec se nedejme zmást tím, že pan léčitel má na stěně kříž, či že k němu chodí ostatní křesťané nebo snad kněz. I v řadách věřících je mnoho zmatků a neznalostí, co se těchto praktik týče. Hlavní zásada však zůstává ta, že buď vyznávám Krista, nebo pohanské praktiky spojené s okultismem. Ve svobodě si můžeme vybrat, ale pamatujme, že nikdo nemůže sloužit dvěma pánům.

P. Daniel

Rozloučení s Miloslavem kardinálem Vlkem mýma očima

Hned dva dny po úmrtí jeho eminence Miloslava kardinála Vlka jsme se dozvěděli o povinné účasti všech bohoslovců na pohřbu. Přičemž jsme měli obratem zaslat naše informace o výšce postavy a liturgických, organizačních či jazykových schopnostech. O dva dny později se na nástěnce objevil detailní rozpis služeb s latinskými názvy, rozdělení do skupin a jména vedoucích. U mého jména se objevil nápis ceroferář. Byl jsem trochu vyděšený, jelikož jsem vůbec nevěděl, co to je. A to byl jen začátek mého dobrodružství. Po příjezdu do Prahy den před pohřbem nás spolu s pražskými bohoslovci, zaměstnanci arcibiskupství, zástupci Hradní stráže, armády, policie, Maltézské pomoci a tisku, čekala v Arcibiskupském paláci ve večerních hodinách lehká večeře. Po večeři následovalo hodinové školení s prezentací a „elektronickou tužkou“. Žádal se od nás profesionální přístup, poslušnost a stoprocentní nasazení. Po společném školení následoval hodinový liturgický nácvik. Vyčerpaný jsem před půlnocí ulehl do postele v Pražském semináři. Ráno jsem si ještě rychle prošel a nastudoval program pohřbu, naleštil boty, oblékl kleriku a rychlým krokem jsem si to hnal na Pražský hrad do katedrály, kde o půl deváté začínal další nácvik. Před mší jsem sebral veškerou odvahu i zbytky sil a zařadil se se svící skoro do čela průvodu, který následně vyšel pomalým, ale jistým krokem do katedrály. A když jsem viděl, jak se hladce zorganizoval příjezd pozvaných hostů a poutníků, uvědomil jsem si, že nácvik nebyl marný. A protože jsem přesně věděl, co mám dělat a kde mám stát, mohl jsem svou pozornost soustředit na smuteční obřad, který byl skutečně důstojným rozloučením s naším bývalým primasem českým, emeritním arcibiskupem Pražským, Miloslavem kardinálem Vlkem. Musím přiznat, že přes určité vypětí situace panovala v celém organizačním týmu velmi dobrá a pohodová nálada. Oslovilo mě, že i když se jednalo o smuteční obřad, z většiny lidí vyzařoval pokoj a radost, vždyť smrt je přeci přechod od trápení k věčné radosti v nebi. A tak jsem nakonec i já radostně snášel veškeré útrapy i bolest rukou z půlhodinového držení těžké svíce v závěrečné části obřadu. Byla to opravdu dobrá zkušenost a jsem velmi rád, že jsem mohl také já přispět k důstojnému rozloučení z Miloslavem kardinálem Vlkem.

Tomáš Stráník

FARNOST SE BAVÍ

Tady přestává sranda...

Nonstop, Nonstop, Já chci žít Nonstop.

Ještě si nás užijte než odletíme do Říma.

Nejstarší vykopávka Kravař.

Je ti teplo děvče, je ti teplo krasavice?

Tudy šla fronta

Měsíčku na nebi hlubokém...

...a farář tam byl taky, na mou duši. Ať se propadnu do Západního Německa jestli kecám i Josef to říkal.

Taková krásná orchije pane doktore...

Též vám nejde elektrika?

Kaj tu bude ta Rybovka?

Colours of Kravaře.

Táto to je partie, ten náš kluk si, ale uměl vybrat. Stejně jako ty.

Pozadí: Flickr, Marczia57 (CC BY-NC 2.0)

Proč akolyté nebyli v neděli v kostele aneb Jak nás probouzely velehradské zvony.

Alespoň jednou za čas se snažíme navštívit Velehrad, historické místo kořenů naší víry. Dobře známé jsou „Dny lidí dobré vůle“, které jsou naplněny poutníky, hudbou a rušnou atmosférou.

Poslední březnový víkend jsme vyrazili na Velehrad také my. Naším cílem byl poutní a exerciční dům Stojanov, kde jsme se zúčastnili duchovního cvičení pro akolyty.

Uvítal nás jiný Velehrad. Byl tichý, rozjímavý, klidný. V pátečním odpoledni se ve slunečním svitu koupala monumentální bazilika Nanebevzetí Panny Marie a svatého Cyrila a Metoděje. Posvátné ticho se rozprostíralo nádvořím, bazilikou i poutním domem.

Tři dny jsme v tichu a modlitbě rozjímali pod vedením otce Jana Gacíka SDB (kongregace Salesiánů Dona Boska – poznámka redakce) nad starozákonní knihou Jonáš. Pro některé byl problém toto ticho „silencium“, jak říkají na Velehradě, dodržovat. Silencium má hluboký význam. Při tomto tichu máte možnost oprostit se od okolního světa.

Každé ráno nás probouzelo desetiminutové vyzvánění zvonů z nedaleké baziliky, které se rozléhalo nad ztichlým Velehradem. V kapli jsme začali den společnými ranními chválami a mší svatou. Přes den byla možnost přistoupit k svátosti smíření. Prožili jsme křížovou cestu i adoraci.

Základem duchovního cvičení byla kniha Jonáš, krátká kniha, kterou přečtete za půl hodiny. Je to kniha, kterou nepozorný čtenář bible proletí a možná v něm nezanechá ani mnoho podnětů k přemýšlení. Ten příběh je notoricky známý, ryba pohltila muže a zase jej vyvrhla na břeh. Jiná situace ale nastane, pokud vás knihou doprovází někdo, kdo rozumí, co je v ní skutečně napsáno a odkrývá před vámi historické a biblické souvislosti. Zároveň se snaží vás vést do hloubky textu, k významu, který vám na začátku unikal, k tomu, co už je jiný a plní Boží vůli, a přesto není spokojen, protože vše dopadne jinak, než si představoval. Vše dopadne tak, jak chtěl Bůh a Jonáš přesto necítí radost, neboť je příliš zaměřen na sebe.

Jak často i my sami, v našem každodenním životě jednáme jako Jonáš. Schází nám radost. A přitom Nový zákon začíná slovy „raduj se“, to když anděl navštívil Pannu Marii. Neutuchající radost, i přes naše omyly a pády, nám přináší víra, že Bůh o každého z nás stojí, že nás provází a je milosrdný k tomu, kdo o jeho milosrdenství stojí.

Po závěrečném Te Deum jsou ticho, rozjímání a modlitby vystřídány srdečnými rozhovory s novými i starými přáteli, děkováním i slovy loučení.

Díky starostlivým sestrám a zaměstnancům poutního domu jsme veškerý čas mohli trávit v kapli na mši svaté, přednáškách, rozjímání a modlitbě.

Samozřejmě také děkujeme otci Danielovi, že nám tuto duchovní obnovu umožnil.

Vaši akolyté

FARNOST PŘED STO LETY

Farní ohlášky z 16. 3. 1890

Dnes odpoledne křížová cesta, potom křesťanské naučení o svatosti pokání pro mládež jako předešlou neděli.

Ve středu svatého Josefa, pěstouna Krista Pána a Patrona celé Církve katolické. Jistě známo jest vám, že dříve den svatého Josefa se světil jako svátek. Svatý Otec umínil, pobožnost k sv. Josefu v srdcích našich obnoviti. Dle jeho vůle máme toho velikého svatého patrona Církve více ctíti jak posavad, abychom na něm měli mocného zastavatele u Boha obzvláště v tých nesnázích a protivenstvích, pod nimiž se našich časův Církev svaté bolestně vzdychá. Proto jako před několika lety věnoval měsíc oktobr zvláštnímu uctění Panny Marie, tak nyní věnoval měsíc Marca svatému Josefu a zanechal biskupům, aby ve svých diecézích nařídili, coby za dobré uznali.

Byla noc

Možná byste v tuto hodinu raději poslouchali radostné a povznášející úvahy, mohli bychom přece koneckonců říci, že život je tak jako tak dost těžký.

Když však v Janově evangeliu čtu dál, slyším vážná slova: „Ježíš vzal sousto, omočil ho a podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského. Potom mu řekl: *Co chceš udělat, udělej rychle!* On pak vzal sousto a hned odešel. Byla noc“ (Jan 13,26b.27b.30). Dvěma nenápadnými slovy evangelista zdůrazňuje, co se zde děje: *Byla noc!* Stal se snad prostý vypravěč pod dojmem hrůzného činu básníkem? Byla noc. Tím je přece řečeno vše, co se skrývá v hříchu: v hříchu uhasínají světla. První, které hasne, je světlo *lásky*. Bůh už pro mne mnoho neznamená. Už se neptám, co vyžadují jeho přikázání. Jsou mi milejší jiné věci: nějaká výhoda, potěšení, triumf, majetek, pohodlí. Světlo lásky nezhasíná tak nenadále. To světlo zháší vlažnost.

A druhé světlo, které uhasíná, je *naděje*. I když se v údolí setmělo, může se pohled pozvednout k horám, které ozařuje slunce. Můžeme stále ještě doufat, přestože se nám všechno zhatilo. Avšak i naděje může pohasnout. Člověk si později na bezútěšný všední život zvykne, nechá se spoutat tím či oním – jako lovecký pes, který slídí po každé stopě a potuluje se po lesích. Přestává být poutníkem do jiné, krásné země. Světlo naděje hasne. Bliká už jen pár neonových bludiček k nejbližšímu rohu ulice: naděje na úspěch, výdělek, další cestu, trocha senzace …

Třetím a posledním uhasínajícím světlem je *víra*. Do údolí padne mlha – a co je nad ní, to už pro mne neexistuje. Člověk se drží toho, co může uchopit, změřit, zužitkovat – a dostane-li se na pěšinu, která se stáčí nahoru, couvne. Přitom je, aniž by si to přiznal, nešťastný. A jeho život je chudý.

Tak světla v hříchu zhasínají. Tak uhasly u Jidáše. Ne najednou, postupně, během tří dlouhých let. Trochu egoismu, trochu bezcharakternosti, a potom pokrytectví. A teď to dospělo až sem: *Byla noc.* Je ale v tomto okamžiku, kdy Jidáš opuští večeřadlo, skutečně úplná tma? Ne, jedno světlo jde ještě s ním: láska Kristova. Poslední, co Ježíš Jidášovi prokazuje, je gesto pohostinství – a to na Východě znamená mnoho! Podává mu sousto. A poslední slovo, které k němu promluví – venku na Olivové hoře – bude znít: „Příteli, co chceš učinit, učiň hned!“ A ono „příteli“ je míněno vážně!

Dokud žijeme na této zemi, neexistuje proto pro nás úplná noc hříchu. Kristova dobrota nás provází a nedá nikomu klid. Jenom malé obrácení k němu – a je tu ráno.

Kniha Láska až do krajnosti, Reinhold Stecher

STRÁNKA PRO DĚTI

VZKŘÍŠENÍ

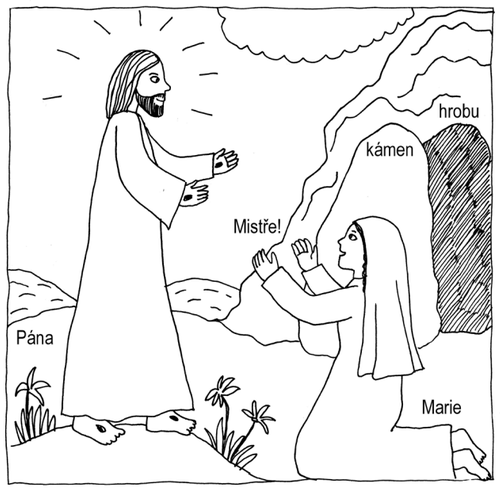

Ježíšovo mrtvé tělo zabalili do plátna a položili do .....
Druhý den ráno šla k hrobu..... Magdalská.
Uviděla, že velký ....., který zakrýval vchod hrobu je odvalený.
Běžela za Petrem a Janem. Ti přiběhli k hrobu, vstoupili dovnitř, ale uviděli tam ležet jen plátna.
Marie Magdalská stála před hrobem a plakala.
Spatřila Ježíše, ale nepoznala ho.
Ježíš řekl: „Marie!" a ona zvolala: ..... !
Maria Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem ..... !

(Doplň správná slova z obrázku do textu a obrázek vybarvi!)

www.deti.vira.cz

Vybarvi obrázky a vylušti křížovku. Tajenka ti pak prozradí co se o Ježíšovi dozvěděly ženy, když třetího dne přišly k jeho hrobu.

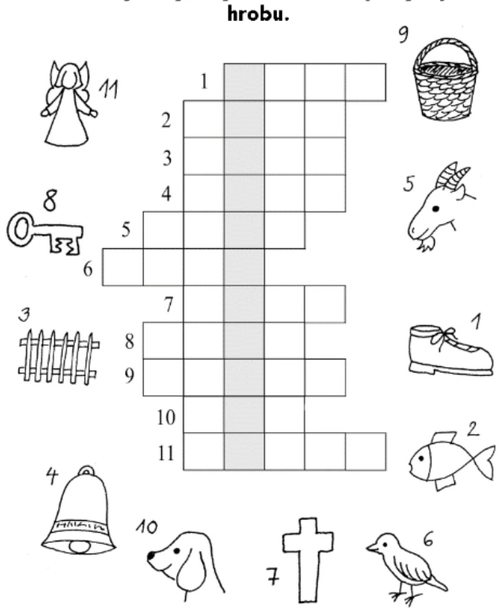

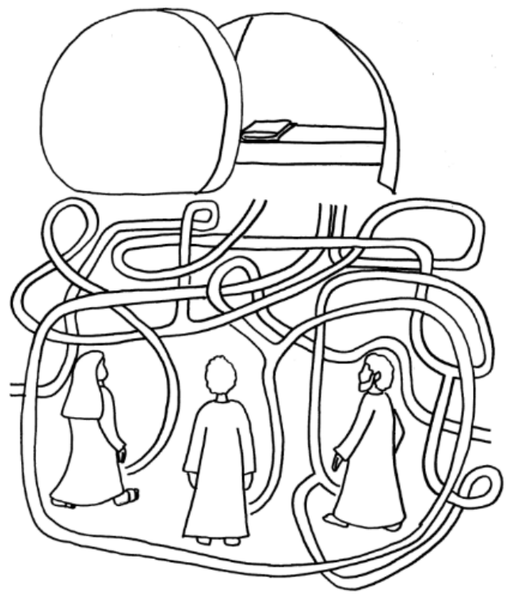

V evangeliu čteme o tom, jak se Marie Magdalská, Petr a Jan vydali k Ježíšovu hrobu.
Pomoz jim najít správnou cestu, aby se o Ježíšově vzkříšení dozvěděli co nejdříve.
U hrobu se učedníci setkali s andělem, který jim řekl, že Ježíš vstal z mrtvých.
Nakresli vedle vchodu do hrobky, jak si takového anděla představuješ.

VELIKONOČNÍ SVÍCE

KAŽDÝ ROK SE O VELIKONOCÍCH ZAPALUJE VELIKONOČNÍ SVÍCE, PAŠKÁL. JE ZNAMENÍM JEŽÍŠE KRISTA, KTERÝ SVOU SMRTÍ A SVÝM VZKŘÍŠENÍM PŘEMOHL TEMNOTU SMRTI.

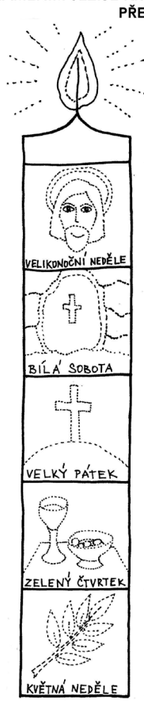

Každý z těchto dní si dokresli obrázek podle teček a vybarvi si ho.
Nakonec nezapomeň vybarvit a rozsvítit plamínek velikonoční svíce!

Ježíš je živý!
Vstal z mrtvých, přemohl smrt.
Radujme se!

Ježišovo tělo je pohřeno v hrobě ve skále.

Ježíš umírá na kříži.

Ježíš večeří se svými učedníky. Žehná chléb a víno a říká: „Toto je moje tělo a má krev, která se za vás vydává..."

Ježíš přijíždí do Jeruzaléma. Lidé ho vítají, mávají ratolestmi a volají „Hosana!"

KŘÍŽOVKA O EXKURZI V TV NOE

Vyluštěním křížovky se můžete zúčastnit soutěže **o kapra místního rybáře Karla Vaňka.** Správnou odpověď posílejte na emailovou adresu: **redakcekrok@seznam.cz,** do předmětu napište **„křížovka",** nebo vhoďte správnou odpověď se jménem a kontaktní adresou do krabice na bočním otáři v jednom z obou kostelů. Odpovědi posílejte nejpozději **do pátku 21. dubna.** Losování proběhne **v neděli 23. dubna.**

„Jak může světákovi jako já pomoci duchovnost?" ptal se byznysmen.
„Pomůže ti, abys měl víc," pravil Mistr.
„Jak?"
„Tak, že tě naučí,....."

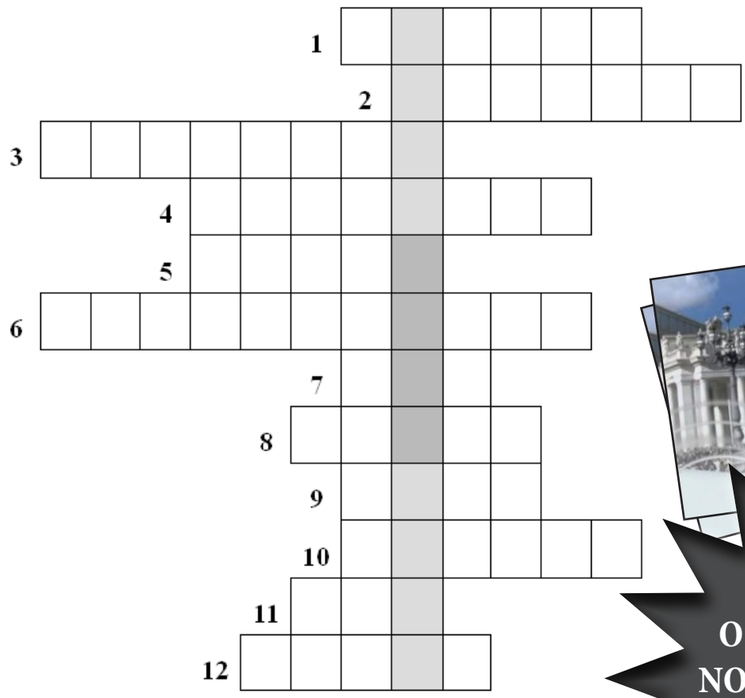

SOUTĚŽ O EXKURZI V TV NOE PŘI NATÁČENÍ POŘADU BUON GIORNO PRO DVA

1. Místo Eliášova zápasu s Baalovými proroky.
2. Kdo byl propuštěn u Piláta místo Ježíše?
3. Co se používá místo zvonků na Velký pátek?
4. Který růženec nese poselství o utrpení Krista?
5. Opak odvahy.
6. Jaké přízvisko měl Jidáš?
7. Kolik chlebů rozmnožil Ježíš?
8. Kdo odsoudil Ježíše?
9. Slovensky mše.
10. Skupina židů, která chtěla vojensky obnovit nezávislost Izraele na Římu.
11. Který z apoštolů byl pod křížem s Ježíšem?
12. Kdo odvalil kámen u hrobu?

Chystané opravy ve farnosti

Začíná jaro a pomalu se všichni vracíme k práci na zahrádce a kolem domu. Společně s tímto časem je potřeba pomalu začít plánované farní opravy, které jsou pro tento rok stanoveny. Ze své zkušenosti vím, že co se nenaplánuje, nedomluví a nenasmlouvá v zimě, se již v daném roce těžce stihne. Varhany farního kostela budeme nakonec opravovat až příští rok, neboť jak doufám, budeme moci čerpat dotaci z EU. Proto měsíce leden a únor byly ve znamení jednání s firmami ohledně plánovaných investic. Zde vám přináším plány na tento rok:

1. Oprava fasády budovy farního úřadu – tato oprava by mohla začít v průběhu jara na přelomu dubna a května. Celkem je vyčíslena na 250 000 Kč (fara) případně + 90 000 Kč další objekty farního dvora.

2. Oprava sociálního zařízení v přízemí fary – tato oprava (omítky a vydláždění) proběhla v únoru.

3. Pořízení nového mobiliáře zákristie farního kostela – současné vybavení zákristie je nejen provizorní, ale také již dávno dosloužilé. Zcela chybí vysoké skříně na dlouhá roucha, skladové prostory pro vázy, tácky, potřeby na zdobení, v nábytku je červotoč. Tato investice je plánovaná na 190 000 Kč v provedení masiv dubového dřeva.

4. Pořízení vhodného osvětlení do kostelů – především se jedná o kostel Sv. Mikuláše. Světla stávající jsou velmi slabá a nedávají potřebný jas. I v cele rozsvíceném kostele je stále šero. Zejména starší lidé mají problémy se čtením z knihy a zároveň si všichni kazíme oči. V plánu jsou ledková svítidla, která rovněž přinesou velkou ekonomickou úsporu na spotřebě. Celková akce obou kostelů je vyčíslena na cca 700 000 Kč. Přednost bude mít kostel Sv. Mikuláše, kde je světlo méně dostatečné.

Kromě toho všeho se budou chystat farní brigády, neboť bude potřeba mnoho vyklízecích prací (půda kostela Sv. Mikuláše), oprava plotu kolem kostela, plot fary a podobně. O brigádách budu vždy včas informovat. Už nyní vás prosím o pomoc při těchto pracích, budete-li moci přijít.

Otec Daniel

Služba akolytů byla pro mě velkou posilou

9. ledna 2017 jsem musel nastoupit na operaci srdce do Ikemu v Praze. Před operací jsem poprosil o. Daniela o pomazání nemocných a požehnání na cestu. Musím říci, že mě tato svátost povzbudila a posílila. Před operací jsem ještě několikrát zašel před obraz Panny Marie rozvazující uzly, kde jsem ji prosil o její ochranu a dobrý průběh operace. S touto jistotou a posilou jsem se vypravil vstříc těžké operaci.

Když jsem ležel po operaci na lůžku děkoval jsem Bohu... Také mi hodně na pokoji pomáhalo sledovat mši svatou na TV NOE. Po návratu do Kravař jsem musel ještě ze zdravotních důvodů několik týdnů zůstávat doma, a proto jsem nemohl navštěvovat náš kostel. Sledoval jsem dál mši svatou na TV NOE a k tomu jsem požádal o. Daniela o službu akolytů, kteří roznášejí sv. přijímání. Bylo pro mě velkým obohacením a posilou, když jsem nemohl jít do našeho kostelíčku a sledoval jsem mši svatou jen v televizi a čekal na svaté přijímání, což je pro mě vrchol mše svaté. Akolyté vždy přicházeli po ranní mši svaté rádi a po udělení svátosti jsme ještě chvilku povykládali, no a pak odcházeli za dalšími nemocnými. Rád bych poděkoval všem akolytům, kteří tuto službu pro nás vykonávají a zvláště otci Danielovi za myšlenku roznášení sv. přijímání nemocným každou neděli. Je to opravdu velká služba a posila pro nás nemocné, když můžeme přijímat eucharistii každou neděli.

Nebojte se proto vůbec kontaktovat o. Daniela ať už telefonicky nebo na faře a on se postará o to, aby k vám domů někdo se sv. přijímáním v neděli přišel.

Pan Arbter

Příležitost ke svaté zpovědi před Velikonocemi ve farnosti Kravaře

DATUM	Kostel Sv. Bartoloměje	Kostel Sv. Mikuláše
PÁTEK 7. dubna	17:00 – 18:00	16:00 – 17:00
SOBOTA 8. dubna	8:00 – 10:00/17:00 – 18:00	6:30 – 7:00
NEDĚLE 9. dubna	Půl hodiny před mší sv.	Půl hodiny před mší sv.
PONDĚLÍ 10. dubna	17:00 – 18:00	15:30 – 17:00
ÚTERÝ 11. dubna	9:00 – 11:00/ 17:00 – 18:00	15:30 – 17:00
STŘEDA 12. dubna	9:00 – 11:00/ 17:00 – 18:00	15:30 – 17:00

„Bůh se nikdy neunaví nám odpouštět.“

Papež František

Foto: Flickr, fs999 (CC BY-NC-ND 2.0)

Velikonoce 2017

ZELENÝ ČTVRTEK 13. DUBNA 2017

18.00 Mše svatá na Památku Večeře Páně (oba kostely)
Po mši svaté adorace v Getsemanské zahradě do 20.30 v obou kostelích.
23:00-24.00 hodinka bdění v obou kostelích

VELKÝ PÁTEK 14. DUBNA 2017

7.00 Křížová cesta s velkopáteční promluvou (oba kostely)
15.00 Velkopáteční obřady (oba kostely)

Do 18:00 soukromá adorace u Božího hrobu.

BÍLÁ SOBOTA 15. BŘEZNA 2017

Adorace u Božího hrobu s vystavenou NS od 8:00 (oba kostely).
8.00 Modlitba bolestného růžence u Božího hrobu (oba kostely)

19.30 OBŘADY VELIKÉ NOCI VZKŘÍŠENÍ PÁNĚ (oba kostely)

BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ 16. DUBNA 2017

Farní kostel:
Mše svaté: 8:00; 10:00; 18:30
Kostel Sv. Mikuláše
Mše svaté: 7:00; 9:00

Při všech bohoslužbách se budou žehnat velikonoční pokrmy.

15:00 zpívané nešpory a požehnání ve farním kostele

VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ 17. DUBNA 2017

Farní kostel:
Mše svatá v 7:00
Kostel Sv. Mikuláše
Mše svatá v 7:00

Foto: Flickr, Aldo van Zeeland (CC BY-NC-ND 2.0)